

blog

ENTRY

NẾU THỰC SỰ MUỐN ĐI LUÔN CÓ MỘT CON ĐƯỜNG

*Den Hagg,
ngày...tháng...năm...*

Sắp được nghỉ dài ngày. Được nghỉ nhiều như thế, sẽ có thể đi một chuyến thật hoành tráng mà cả mấy anh em mong mỏi từ lâu. Đã hẹn với anh Nam lên lịch trình cho cả nhóm. Minh và chị Châu, anh Đức sẽ sang chỗ anh Nam ở Paris khoảng vài ngày, sau đó sẽ cùng sang Luxemburg chỗ anh Hoàng. Rồi cả nhóm đi Đức và Bỉ.

Bây giờ đã là tháng mấy rồi? Tháng 12. Gần 3 tháng. Mọi cái ở đây đã không còn quá lạ lẫm với mình. Nhưng nỗi nhớ thì vẫn vẹn nguyên như vậy. Hà Nội bây giờ cũng đã lạnh rồi. Nhưng vẫn thật nhiều những ngày có nắng. Ở đất nước mưa lạnh triền miên thế này, có lẽ nắng là thứ làm mình nhớ quay quắt nhất. Bao nhiêu lần rồi, những câu trong cuốn sách viết về Hà Lan cứ trở đi trở lại trong đầu: "Con không ở đây được. Về nhà đi. Bầu trời ở đây quá thấp, làm sao có thể chịu đựng được". Vậy mà vẫn chịu được đấy thôi. Ba tháng, thật nhiều điều mới mẻ, và mình đã lớn lên từng ngày.

Một năm "gap year" – khoảng thời gian "để trống" kỳ diệu để chuẩn bị sẵn sàng trước khi thực sự học đại học, là điều mình luôn mong muốn và đã từng nói với mẹ nhiều lần. "Con sẽ thi đại học. Nhưng con muốn bảo lưu sau đó. Chỉ một năm thôi mà mẹ. Con muốn có một năm để đi du lịch, đi tình nguyện, để...". Mẹ lắng nghe mình chăm chú, nhưng luôn kết thúc bằng một câu: "Một năm là quá nhiều. Con cần có bằng đại học. Đó là việc quan trọng nhất, con gái à". Minh vẫn thi đại học, và vẫn tìm kiếm cơ hội. Có lẽ nếu xin được học bổng ngắn hạn nào đó ở nước ngoài, mẹ sẽ đồng ý cho mình đi. Nhưng những lá thư xin học bổng trao đổi văn hóa đều nhận được lời từ chối nhẹ nhàng.

Vào đại học, với tâm thế không sẵn sàng. Một năm học không biết mình đã học được những gì. Và điều gì làm mình cảm thấy thực sự đam mê. Tại sao luôn là như thế: hết cấp 3 rồi vào đại học. Tại sao không thể khác đi? Minh, và rất nhiều bạn nữa, vẫn chưa thực sự sẵn sàng. Người ta luôn nói với chúng mình rằng hãy chọn một trường đại học vừa sức mà thi. Và đây, mình đang học trong một ngôi trường vừa sức như thế, và ra trường sẽ làm công việc của ngôi trường vừa sức ấy đào tạo. Sẽ không thể biết mình thực sự muốn gì, mình thực sự có khả năng trong lĩnh vực nào ư? Mình không muốn học đại học chỉ như lên cấp 4 như thế. Bắt một đứa trẻ vừa rời khỏi ghế phổ thông chọn lựa – một điều ghê phổ thông chọn lựa – một điều trải nghiệm, thời gian để kịp lớn lên và lựa chọn, quyết định cho chính cuộc đời mình. "Gap year" – một năm hay nhiều hơn thế nữa. Miễn là mình có được quyết định đúng. "Nếu thực sự muốn đi, luôn có một con đường" – anh trai đã nói như thế mà. Và mình tin sẽ tìm được con đường ấy.

Nhiều người bảo mình điên rồ và sai lầm, khi quyết định tham gia vào chương trình trao đổi tình nguyện viên của một tổ chức tình nguyện quốc tế. Đã học được hơn 1 năm ở một ngôi trường danh tiếng mà không ít người chật vật không vào được, lại đi bỏ dở giữa chừng như thế. Nhưng chỉ có mình mới biết được điều gì thực sự cần thiết với mình. Và chỉ có mình mới là người quyết định cuộc sống của mình. Minh hoàn toàn không muốn đuổi theo một cái đích mà chính mình không mong muốn – nên đã rời bỏ nó, lý do nếu nói đơn giản ra, chỉ có vậy. Thuyết phục ba mẹ mới là điều khủng khiếp nhất phải đối diện. Ba thì gay gắt phản đối. Còn mẹ không nói gì ngay. Cũng may anh trai đã ủng

hộ mình. Anh ấy cũng đã trải qua 5 năm đại học và ra trường làm một công việc tốt, nhưng không thích nó. Hon ai hết, có lẽ anh trai hiểu những gì mình đang trải qua lúc đó. Vẫn còn nhớ từng chữ lá thư mình gửi mẹ: "...Con thực sự muốn đi và bây giờ đã có một con đường dành cho con. Con vẫn sẽ đi dù gia đình phản đối. Nhưng con nghĩ mẹ hiểu con. Con muốn ra đi vững tâm mẹ ạ. Vì dù là quyết định cho chính con, nhưng con không phải chỉ sống cho mình mình. Gia đình, vẫn luôn là một phần quan trọng với con".

Uh, ba mẹ mình đã hiểu. Với họ, việc để cho đứa con lúc nào cũng là bé nhỏ với họ đi như thế, là một việc thực sự rất khó khăn, mình biết. Lại khóc rồi, ngốc thật. Những nỗi nhớ - vẫn nguyên vẹn. Bây giờ, những người bạn của mình chắc đang tất bật thi cử. Bao nhiêu người trong số các bạn ấy, vẫn đang còn chệnh vênh nhỉ?

Minh chưa một lần hối hận với quyết định này. Bởi có những thứ, không làm bây giờ thì không thể làm được nữa. Tri hoãn không phải là điều nên làm. Những gì mình đã và đang học được ở đây ngày một nhiều hơn. Cả những chuyến đi sắp tới nữa chứ. Xem nào, không nghĩ nữa. Phải làm xong công việc hôm nay đã. Rồi lên kế hoạch cho kỳ nghỉ sắp tới chứ nhỉ.

Nếu thực sự muốn đi, luôn có một con đường. Minh tin.

>> GIÓ